

JÉZUS ISTENI ÉS EMBERI TERMÉSZETE

Jézus testté-lételével kapcsolatban az új krisztológia általában nem ad megfelelő hangsúlyt annak a ténynek, hogy Krisztus nemcsak ember volt, hanem ugyanakkor Isten is, noha az istensége el volt rejtve. Ha minden felmerülő kérdésnél megfelelően szem előtt tartanák azt, hogy Jézus Krisztus nem szűnt meg Isten lenni, amikor emberré lett, akkor nagyon sok vita és probléma elkerülhető lehetne.

*„Habár Krisztus isteni dicsősége a felöltött emberi mivolta által egy időre elhomályosított, és el lett leplezve, ám amikor emberré vált, nem szűnt meg Isten lenni. **Az emberi nem foglalta el az isteni helyét, sem az isteni az emberi helyét.** Ez az istenség titka. A két kifejezés, »isteni« és »emberi« **Krisztusban szorosan és elválaszthatatlanul egy volt, és mégis egy külön személyiséget alkottak.**”* (EGW: SDA 5 BC, 1129.)

Miért mondom azt, hogy ha megfelelően szem előtt tartanák? Mert az új krisztológia hamis képet fest Krisztus emberi és isteni természetének egymáshoz való viszonyáról. Krisztusban ugyanis ez a két természet egyesült. Ezzel szemben az új tanítási irányzat úgy mutatja be, mintha ez a két természet egymással szemben állva, egymással állandó küzdelmet folytatva lett volna Benne. Az isteni természetével – amely szent és tiszta volt – küzdött az emberi természetében lévő önző hajlamok, bűnös vágyak ellen. De figyeljük meg ezt az állítást és szemléletet a saját írásaikban.

„Mivel Ő nem új személyiség volt, hanem előzőleg már létezett, tökéletes jellemű, és végtelen tudású Isten Fiaként, emiatt Jézusnak szükségképpen két természettel kellett rendelkeznie, egyedüli, rendkívüli kivételként. És az egyik természete – amelyben előző jelleme tükröződött, illetve, amelyet az határozott meg – feltétlenül tökéletes, abszolút

romlatlan, és isteni szellemi-lelki képességeket hordozó volt.” (Vankó Zsuzsa: Jézus Krisztus a testté lett Isten. 9-10.old.)

„Krisztus nemcsak a Gecsemáné-kertben és a kereszten hordozta bűneinket és szenvedett ettől. Egész földi élete kimondhatatlan szenvedés, és számunkra elképzelhetetlenül terhes bűn-hordozás volt, mert osztozott természetünkben, minden nap viselte a megromlott emberi természet terhét. Miközben magára vette ezt a mi nyomorúságos testünket, megőrizte 'szent, ártatlan, szeplőtlen' (Zsid. 7,26.) isteni természetét is. Ezért kimondhatatlan szenvedést jelentett számára a naponkénti bűn-hordozás.” (Vankó Zsuzsa: Szomb. isk. tanulmány 1986. V. 56. old.)

„Az Ő emberi mivolta csupán elfátyolozta isteni természetét, mellyel sikeresen ellenállt a test bűnös vágyainak és szenvedélyeinek.” (Robert J. Wieland. Az 1888-as üzenet 36.old.)

Ezekben az idézett szakaszokban végig kísérhető Jézus két természetének speciális elképzelése, amiből törvényszerűen jelentkezik a két természet szembeállítás. Hiszen olyan ez, mint a tűz és a víz. Ez a két ellentétes hatású elem soha nem lehet egymással harmonikus egységben.

Vajon valóban ilyen ellentétes elemekként egyesült Krisztusban az emberi és az isteni? Vajon egyesülhet a tűz a vízzel, a tiszta a tisztátalannal, a szent a közönséggel? Már korábban is említettem, hogy a két természet egyesüléséről csak akkor beszélhetünk, – márpedig csak egyesülésről beszélhetünk – ha mindkettő szent és tiszta volt, vagy mindkettő fertőzött a bűnös hajlamoktól, vágyaktól. Mivel azonban az utóbbi teljesen kizárt, ezért csak az előző marad. Jézus a teljes lényét érintően volt „szent, ártatlan, szeplőtlen, a bűnösöktől elválasztott” (Zsid. 7,26.). Teljesen téves dolog azt állítani, hogy ez a meghatározás Jézusnak csak az isteni természetére vonatkozik, amint ezt a fenti idézetben olvashattuk. A Bizonyoságtételben az előző állításoknak pont az ellenkezőjét találjuk.

„Őbenne Isten és ember egyg  lett, és éppen ez a tény képezi a mi elesett nemzetségünk reménységét. Ha Krisztust testben szeml lj k, akkor Istent látjuk emberi alakban. Benne látjuk az isteni dicsőség f ny t, az Atyának, az Istennek k p m s t.” (EGW: Ifj. Nev. 1895. XI. – Jézus gyermek ge. 15,2.)

*„Az emberi szemeknek csak ember volt, de ő egy tökéletes ember volt. **Emberi természetében az isteni jellem megtestesülése volt.** Isten az   Fi ban megtestesítette a maga tulajdonságait; hatalmát, bölcsességét, jóságát, tisztaságát, igazságát és jóakaratát. **Benne lakott, noha emberi testben, minden tökéletesség, minden kiválóság.**”* (EGW: Ifj. Nev. 1897. IX. 16.)

Az  j krisztológia előző állításaiiban a másik képtelenség pedig az a következtetés, miszerint Jézus az isteni természetével állt ellent a b n vonzásának és kísértésének, és  gy tudta legyőzni az emberi természetéből felt r  „bűnös vágyakat és szenvedélyeket”. Ha ez valóban igaz lenne, akkor Sátán azonnal tiltakozott volna Isten előtt, hogy megtevesztő módon akarja bizonyítani vele szemben a maga igaz t. Éppen  z rt Jézus, mint a mi helyettes nk csak olyan bel  és külső erőt vehetett  g nybe, ami minden embernek a rendelkezésére áll.  z rt nem k z dhetett Jézus a saját isteni természetével, vagyis nem az isteni természetében rejlő erővel állt ellen a test bűnös vágyainak, – miként azt fentebb Wieland írja – hanem teljesen hozzánk hasonló emberként kellett megállnia a b n világának kísértései közepette, mert csak  gy lehetett a mi Helyettes nk  s Megváltónk.

A legvilágosabb kinyilatkoztatást nyerjük arról, hogy Jézus az emberi természetében is tökéletes volt, az isteni jellem megtestesülése. Benne, az emberi testében lakozott az istenség teljessége. Amikor Filep azt kérte; *„Uram, mutasd meg nekünk az Atyát”*, akkor Jézus  gy válaszolt: *„Annyi  d  óta veletek vagytok, és mégsem ismertél meg engem Filep? **Aki engem látott, látta az Atyát.** M m don mondod azért te; Mutasd meg nekünk az*

Atyát?” (Jn. 14,8-9.). Azonban teljesen világos, hogy itt, ebben a kijelentésben Jézus nem a külső, fizikai megjelenésére utal, – mert Jézus „a bűn testének hasonlatosságában” állt Filep előtt, az Atya viszont nem vette magára ezt a létformát. Ebben a jézusi kijelentésben arról van szó, hogy az Atya, Jézus emberi természetén keresztül nyilatkoztatta ki jellemét és természetét, vagyis a saját isteni tulajdonságai öltöttek testet a Fiában is. Ennek megerősítését találhatjuk a Bizonyágtételek kijelentéseiben is.

„Semminemű aggodalmunk sem kellene legyen Krisztus emberi természetének tökéletes, büntelen voltát illetően.”
(EGW: SDA 5BC 1131,4.)

„Elbukott emberi természetünk bűnös indulatainak nyoma sem volt Benne.” (EGW: 2Test. 509, f.)

„A szenny közepette Krisztus megőrizte tisztaságát. Jelleme tökéletes iszonyt fejezett ki a bűnnel szemben.” (EGW: SDA 5BC 1142.)

„Emberi jellemében megőrizte az isteni jellem tisztaságát.”
(EGW: Ifj. Nev. 1898. VI. 2.)

„Ne tárd Őt úgy az emberek elé, mint a bűn hajlamaival megterhelt embert... egyetlen pillanatra sem volt Benne gonosz hajlam.” (EGW: SDA 5BC 1128,4.)

Ezek a meghatározások nem az isteni, hanem az emberi természetének állapotát akarják meghatározni és bemutatni. Figyeljük meg jól, hogy az idézetek Jézus emberi természetének tisztaságáról, tökéletességéről, büntelenségéről beszélnek. Az isteni természetével kapcsolatban fel sem merül ilyen gondolat. Ilyen vonatkozásban az ihletett írások sem akarják bizonyítani az ellenkezőjét. A vita középpontjában mindig Jézus emberi természete állt, és áll ma is. A Bizonyágtétel éppen ezért Jézus emberi természetéről akar állást foglalni, ezért kijelenti, hogy Jézus emberi természete még a születés által öröklődő bűnös

hajlamoktól is mentes volt – mert Ő második Ádámként született – és az ebből adódó tisztaságát mindvégig megőrizte.

Természetesen nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy olyan kijelentéseket is olvashatunk a bizonyágtételekben, miszerint Jézus a *„bűnös emberi természetünket vette fel”*. De nem is akarok elfeledkezni erről, csak a többi kinyilatkoztatást szem előtt tartva, a megfelelő helyére igyekszem tenni ezeket a kijelentéseket, és ott adok nekik jelentőséget. A többi kinyilatkoztatás fényében az ilyen kijelentések Jézus emberi természetének fizikumára vonatkoznak, nem pedig a lelki természetére.

Jézus „lelki természete teljesen szabad volt a bűn minden nyomától” (EGW: Idők Jel. 1897. XII. 9.)

„Krisztus bűn nélkül való volt, máskülönben emberi testben élt élete és kereszthalála nem ért volna többet a bűnös számára, mint bárki más embernek a halála. Miközben magára vette az emberi természetet, életét az istenséggel egységben élte le... Szepelő nélkül ajánlotta fel magát Istennek.” (EGW: SDA 7BC 933. old.)

A BÚNHORDOZÓ MEGVÁLTÓ

Amikor arra figyelünk, hogy Jézus a mi bűneinket hordozó megváltóvá lett, akkor az elsők között azt kell megjegyeznünk, hogy ez számára egy valóságos tapasztalat volt.

„Azonosult velünk, hordoznia kellett bűneink, bajaink terhét. A Büntelennek éreznie kellett a bűn szégyenét. A békeesség kedvelőjének harcban kellett élnie: az igazságnak hamisság közepette, a tisztaságnak hitványsággal. Minden bűn, viszály, szennyes vágy, amit a törvényszegés magával vont, szenvedés volt Jézus lelkének.” (EGW: JÉ, 83.)

„Amíg Jézus a kereszten függött, utolsó óráiban teljes mértékben megtapasztalta, hogy mit érez az ember, amikor

a bűn ellen küzd. Felismerte, milyen rosszá válhat az ember, ha átengedi magát a bűnnek. Felismerte Isten törvénye áthágásának rettenetes következményeit; mert az egész világ romlottságát hordozta magán.” (EGW: YI, 1899. július 20.; – SDA BC. 5, 1082.)

A másik tény, amit viszont nagyon kell hangsúlyoznunk, hogy a Megváltó nem állandóan hordozta testében a mi bűneink terhét, hanem csak bizonyos esetekben.

*„Lásd Őt **a puszta magányában, a Gecsemánében és a kereszten**, ahol Isten büntelen Fia magára vette a bűn terhét. Ő, aki Istennel egy volt, lélekben átélte azt a rettenetes szakadást, melyet a bűn okoz Isten és ember között.”* (EGW: JVÚ, 10.)

Mindhárom esetben különleges céllal vette magára a mi bűneink terhét. Bár Jézus a Mennyben már kimondta, hogy vállalja az ember helyett a kezességet, és *„bűnné lesz értünk”*. De amikor már valóságosan is érezhette, mit jelent az, amit korábban vállalt, ekkor újra ki kellett mondania a vállalásával kapcsolatos döntését. Isten ugyanis mindig tiszteletben tartja az általa teremtetett lények szabad-akaratú döntését. Ezért volt szükség arra, hogy Jézus is, aki emberré lett, mint a mi helyettesünk, újra és újra meghozza, és kimondja a saját döntését. Ezt a döntését kellett kimondania először ott a pusztában, mielőtt megkezdte volna a megváltói tevékenységét.

A Gecsemánében hasonló okok miatt kellett a bűneink terhének nyomása alá kerülnie. Ekkor, közvetlenül a cél előtt, még visszaléphetett volna, ha úgy gondolja, hogy mégsem vállalja ezt a hatalmas kockázatot és áldozatot. Ezért itt is döntenie kellett, és újra kimondani a szabad akaratból való vállalását annak, ami ezután kell beteljesedjen rajta az emberi család érdekében.

A kereszten viszont már teljesen más természetű volt a bűnhordozása, lényegesen különbözött az előző esetektől. Mivel

korábban már többszörösen vállalta a helyettesítő halált, ezért a kereszten már az Isten igazságszolgáltatásával találkozott azok miatt a bűnök miatt, amelyeket magára vett, amelyekkel azonosította magát, az Isten végrehajtó ítélete alatt.

Ellen White a következőképpen ír a bűn-hordozó Megváltó különböző bűnhordozó állomásairól.

A PUSZTÁBAN

„Nem csupán az éhség gyötrő kínja tette Krisztus szenvedését olyan mélyrehatóvá; a világ bűnének a súlya nyomasztotta Őt. Ő, aki bűnt nem ismert, bűnné lett értünk. A bűn borzalmas terhének hordozása közben ellenállt a éhség rettenetes próbájának, e világ szeretetének, és a gőg kérdésének, amely az elbizakodottsághoz vezet.”
(EGW: YI, 1899. december 28.)

A GECSEMÁNÉBAN

„Mikor megközelítették a kertet, a tanítványok észrevették azt a változást, amely Mesterükön történt. Soha azelőtt nem látták őt ilyen végtelenül szomorúnak és hallgatagnak. Minél közelebb kerültek a kerthez, Jézusnak ez a különös szomorúsága annál jobban fokozódott. A tanítványok azonban nem merték megkérdezni tőle, hogy mi az oka szomorúságának. Olyan tántorogva járt, mintha mindjárt elesne. Miután beléptek a kertbe, a tanítványok oda tekintettek arra a helyre, ahová Mesterük vissza szokott vonulni, és azt kívánták, bárcsak most is megnyugodhatna. Jézus minden lépést nagy erőfeszítéssel tett meg. Hangosan fel-feljajdult, mintha szörnyű teher súlya alatt szenvedett volna. Kétszer is tanítványai támogatták meg, mert különben a földre zuhant volna.” (EGW: JÉ, 590-591.)

„Jézus helyzete most egészen más volt, különbözött azoktól a helyzetektől, amelyekbe eddig belekerült.” (EGW: JÉ, 591.)

„Az emberek bűne súlyosan nehezedett Krisztusra, és Isten bűn miatti haragjának a tudata összetörte benne az életet.”
(EGW: JÉ, 593.)

A KERESZTEN

„Ádám minden leszármazottjának a bűne az Ő szívére nehezedett súlyos teherként. Isten haragja a bűnnel szemben, nemtetszésének félelmetes kinyilatkoztatása, a bűn, az igazságtalanság miatt, rettenettel töltötte el Krisztus szívét.” (EGW: JÉ, 660.)

„Krisztus azt a lelki kínt érezte, amit a bűnösök éreznek majd, amikor az irgalom nem könyörög többé a bűnös emberi nemzetségért. A bűnnek ez az érzete volt az, amely az Atya haragját Krisztusra, az emberek helyettesére öntötte ki, ami oly keserűvé tette azt a poharat, amit kiivott, és összetörte Isten Fiának a szívét.” (EGW: JÉ, 661.)

A harmadik dolog, amit hangsúlyoznunk kell, a bűn-hordozó megváltóval kapcsolatban, hogy nem a saját bűnös természetének a terhét hordozta, hanem a mi bűneink terhét.

„Az emberi értelem nem képes megérteni azon roppant kínokat, amelyek Megváltónk lelkére nehezedtek. A Magasságos szent Fiának nem saját bűneit vagy bajait kellett hordoznia. Mások bűneit hordozta, mert Isten minden vétünkét Őrá vetette... Az egész világnak egy ember szívében egyesített fájdalma az, amely Jézus ajkaira a következő szavakat adta: »szomorú az én lelkem! Atyám, ha lehetséges múltam el tőlem ez a pohár, ám ne az én, hanem a te akaratod legyen meg.«” (EGW: Krisztus szenvedései, 12-13.)

Nagyon sokan téves következtetéseket vonnak le az olyan kijelentésekből, mint amiről Péter apostol is beszél, hogy Jézus *„a mi bűneinket maga vitte fel testében (szoma) a fára, hogy a bűnőknek meghalván az igazságnak éljünk”* (1Pét. 2,24.).

Péter itt nem azt akarja hangsúlyozni, hogy Jézusnak hozzánk hasonlóan megromlott, bűnös természete volt, és így vitte fel testében a fára a bűneinket. Ilyen értelemben ugyanis csak az őseitől örökölt bűnöket vihette volna fel, de akkor hol marad a többi ember bűne, azoké, akik majd csak a golgotai esemény után születtek? Jézusnak egyébként sem voltak az őseitől átöröklött bűnei, hiszen akkor nem lehetett volna még az ősei számára sem megváltó.

Péter apostol egyszerűen azt mondja, hogy Jézus a „*mi bűneinket vitte fel testében a fára*”, vagyis mindannyiunkét. Ebben a kijelentésben benne foglaltatik a Jézus utáni korokban élők bűne is, az én bűnöm is, a te bűnöd is, és mindenkié. Ez a tény viszont kizárja azt, hogy Jézus a természetében hordozta volna „*a mi bűneinket*”, hiszen mi, az utána élők nem adhattuk át neki genetikai örökségként a bűneinket. Ellen White is azt mondja a bűn-hordozó Megváltóról, hogy az emberi természetében szent és igaz volt.

*„El kellett foglalnia helyét, mint az emberi nemzetség feje, azáltal, hogy **felveszi az emberi természetet, de nem az ember bűnösségét.**”* (EGW: ST, 1901. május 29.)

*„Krisztus a bűnös ember kinézetét vette fel. Isteni természetét emberi természetbe burkolta be. **Ő azonban szent volt, mint ahogyan az Isten szent.** Ő volt a bűn hordozója, akinek nem volt szüksége engesztelésre. **Ha Ő nem lett volna a bűn szeplője és sömörögőzése nélkül, akkor nem lehetett volna az emberiség Megváltója.** Egy volt Istennel tisztaságban és szentségben, így volt képes a világ bűnéért váltságot hozni.”* (EGW: YI, 1899. szeptember 21.)

BÜNNÉ LETT ÉRETTÜNK

„Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (2Kor. 5,21.)

Ebben az ígében Pál apostol azt írja le, hogy Jézus, mint Megváltó odaállt, ahol nekünk kellene lennünk. A Biblia nagyon határozott képet ad arról, hogy van egy helyettes, Aki kész átvállalni helyettünk a bűn büntetését, amitől Isten nem tekinthet el. *„Aki irgalmas marad ezerízigen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja büntetlenül”* (2Móz. 34,7.).

A bűnösöknek is csak úgy bocsáthat meg, ha van egy helyettes, aki kész átvállalni a bűn büntetését. Ezért a bűnös ember megváltásában nemcsak a kegyelem nyilatkozik meg csodálatos mélységében, hanem Isten igazságossága is. *„Sion jogosság által váltatik meg, és megtérői igazság által”* (Ésa. 1,27.). Mivel Isten rendelkezése szerint *„a bűn zsoldja halál”* (Róm. 6,23.), és Isten a bűnt bünteti, ezért fogalmaz Pál úgy, hogy Jézust *„bűnné tette értünk”* (2Kor. 5,21.). Azt fejezi ki ezzel az apostol, hogy Jézus kész volt az én bűnömmel és a te bűnöddel azonosságot vállalni Isten igazságos ítéletében, vagyis így Ő viselte el a bűn büntetését helyettünk.

A bűnökkel való ilyen azonosulás azonban nem azt jelenti, hogy Jézus bűnössé is lett, hanem csak azt, hogy *„bűnné lett”*. Pál apostol nagyon tisztán fogalmaz, és nekünk is meg kell maradnunk az őáltala adott meghatározás mellett. Jézus nem lehetett bűnössé sem születéséből adódó állapota szerint, sem úgy, hogy elkövet valamilyen bűnt. Mindkét eset kizárta volna annak a lehetőségét, hogy Ő bárkinek a megváltója lehessen, hiszen ezekben az esetekben Neki is megváltóra lett volna szüksége ahhoz, hogy megmeneküljön a kárhozott ítéletétől.

A Jézus születéséről szóló ihletett kinyilatkoztatás is azt teszi hangsúlyossá, hogy Jézusnak nem a születéséből adódó saját bűnös állapotának a terhét kellett hordoznia. A mennyei angyal kijelentése szerint Ő szentként fog megszületni. *„A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért **ami születik is szentnek hívatik, Isten Fiának.**”* (Lk. 1,35.). Ebben a kinyilatkoztatásban az *„is”* szó erős hangsúlyt kap a

mondanivalóban. Ahogy a „fogantatás” a **Szent**-Lélektől történt, úgy a születendő gyermek is **szent**-ként fog megszületni.

Jézus születésével kapcsolatban két dolgot kell nagyon tisztán megérteni. Amikor az angyal azt mondja Máriának, hogy „*ami születik is szentnek hívatik*”, akkor nem az isteni személyiségének szentségéről beszél, hanem az emberi természetének szentségéről. Az isteni természete ugyanis nem akkor, nem Betlehemben született, hiszen az már öröktől fogva létezett „*akinek származása... öröktől fogva van*” (Mik 5,2). Ott csak az emberi természete született meg. „*Krisztus emberi természetéről mondja azt az Írás: szentnek hívatik.*” (EGW: ST, 1896. január 16.)

A másik dolog pedig az, hogy „*senki sem örököl szentséget születési előjog révén*” (EGW: 1SM, 310), legalábbis itt a bűn világában biztosan nem. Mivel pedig Jézus szentként született, ezért ez azt jelenti, hogy emberi természetében nem vette át genetikai örökségként az elődeinek természetét. Ez a bizonyágtételi kijelentés azt jelenti, hogy a bűneink hordozása sem lehetett egy születésbeli adottság az Ő esetében, hanem csak egy később bekövetkező, Jézus által önként felvállalt esemény.

A Szentírásban újra és újra találkozunk olyan kijelentésekkel, amelyek azt hangsúlyozzák, hogy Jézus ugyan magá-**ra** vette a mi bűneinket, de ez nem jelenti azt, hogy magá-**ba** is vette őket. Legalábbis nem olyan módon, hogy a mi bűneink az Ő természetét is megfertőzték volna. Ezért Jézus nagyon határozottan jelentette ki tanítványai előtt; „*...jön a világ fejedelme, és én bennem nincsen semmije*” (Ján. 14,30.).

„*És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és ő benne nincsen bűn.*” (1Jn. 3,5.)

„*Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén...*” (1Pét. 1,19.)

„*Mert ilyen főpap illet minket, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott...*” (Zsid. 7,26.)

A GECSEMÁNÉ KÜZDELME

Az új krisztológiában találkozunk még egy állítással, amit nem lehet összeegyeztetni a ténnyel, hogy Jézus nem szűnt meg Isten lenni, miközben ember is volt. Ez a tanítás azt állítja következetesen, hogy Jézus emberi természete állandó ellentétben volt az Atya akaratával. Állandóan az atyáktól örökölt önző és bűnre hajló akarat akart érvényesülni benne. Szerintük Jézusnak egész földi életében állandóan ez ellen a belső ösztönzés ellen kellett küzdenie. Azt gondolják, hogy ez a küzdelem a Gecsemánéban volt a legkegyetlenebb, ahol Jézus csak vérveríték árán tudta legyőzni ezeket a vágyakat, és csak ennek árán juthatott újra egységbe az Atyával. A következőkben figyeljük meg saját írásaik alapján ezeket az állításokat, ahogyan megpróbálják azokat értelmezni és képviselni.

„Jézusnak állandóan valami olyat kellett tennie, amit a bűntelen Ádámnak sohasem kellett cselekednie. Egy belső akaratot kellett visszautasítania, megtagadnia, – ‘az én saját akaratomat’ – mely lehetőleg szakadatlan ellenállásban volt az Atyjának akaratával. Ez a küzdelem a Gecsemánéban érte el a csúcspontját, ahol Jézus élet-halál küzdelemben imádkozott: *‘ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint Te’* (Máté 26,39.). Egy ilyen küzdelemről csupán annak esetében lehet beszélni, aki ismerte a mi elesett természetünk követeléseit.” (Robert J. Wieland: Az 1888-as üzenet. 41. old.)

„Krisztus Gecsemáné kertben folytatott imaküzdelmének világosan láthatjuk: az én-nek kedvezés saját kívánságával küzdött, és ez olyan szenvedést jelentett neki, hogy vért verejtékezett. Ismételten imádkoznia kellett, míg csak le nem tudta győzni saját énjének akaratát és alárendelni az Atya legtökéletesebb akaratának. Azok a szavak, amelyekkel imádkozott: *‘ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint Te’*, világosan mutatják, hogy saját kívánsága másfelé akarta húzni Őt, mint az Atya akarata és a megváltás terve, a

tökéletes szeretet kíváncsi volt. Ezzel a kísértéssel vívta halálos küzdelmét, hogy eltávolítsa magától az 'én' kíváncsiát, és teljesen eggyé legyen az Atya akaratával... Eszerint neki is volt olyan akarata, amelyet meg kellett tagadnia magában, mert az én kíváncsiát jelentette volna, szemben az Atya akaratával, illetve a tökéletes szeretettel.”
(Vankó Zsuzsa.: Zugligeti szombatiskola 1986. máj. 73. old.)

„Az isteni természete révén teljesen tudta a bűn jelentőségét. Neki a bűn egyenlő volt magával a halállal, iszonyodott tőle, és mégis a természetében ott volt, és úgy akarta a belső emberét foglyul ejteni, mint a mienket. Jézus is ettől szenvedett, hogy bár az Ő isteni természete tisztán látott, és az Ő szabad akaratával az Istent szerette, és minket szeretett, és győzni akart; mégis folyton tapasztalta, hogy ezek a szennyes dolgok, amelyeket az ördög meglovagolt, belülről ostromolják Őt, és a belső emberét foglyul akarták ejteni. Ez a Gecsemáné-kertben volt a legsúlyosabb, amikor – bár Jézus kimondta azt, hogy az én akaratom más felé húz, de ez volt a nagysága, hogy – Ő, ha vérverítkezve is, de addig küzdött, míg ez teljesen megszűnt, míg Ő a saját szabad akaratával teljesen eggyé lett az Atya akaratával.”
(Vankó Zsuzsa: Zugligeti Konferencia 1986. jan. 18-án, hangfelvételtől leírva)

Ezek az idézetek, minden kommentár nélkül is teljesen egyértelműek, döbbenetesen egyértelműek! Szeretném azonban szétbontani, és pontokba szedni, a benne található gondolatokat. A következő tényeket állítják:

1. Jézus emberi természetében ott voltak a „szennyes dolgok” – értsd ez alatt; önzés vágya, bűnös hajlamok, bűnös kíváncsiak stb. – amiket az ördög meglovagolt, mert ezek az ősellenségétől származnak, és ezeken keresztül éreztette az állandó támadó jelenlétét.
2. Nyilvánvaló, hogy egy ilyen szennyes dolgokkal terhelt emberi természet nem kívánja az Atya akaratát teljesíteni,

mert teljesen mást szeretne. Szeretné a természetében élő vágyakat, kívánságokat cselekedetekben kielégíteni.

3. Ez a szennyes dolgokból fakadó akarat „szakadatlan ellenállásban volt az Atya akaratával”, és ez az ellenállás a Gecsemánéban érte el csúcspontját.
4. Ennek a szennyes dolgokkal fertőzött természetnek az állandó támadása folytonos szenvedést jelentett az isteni természetének, annyira, hogy a Gecsemánéban már vérverejtékezett ettől a belső küzdelemtől.
5. Az előzőek háttérén Jézusnak a Gecsemáné győzelme abban áll, hogy ha vérverejtékezve is, de meg tudta tagadni az emberi természetéből feltörni akaró szennyes akaratot, és alá tudta rendelni magát az Atya akaratának.
6. Ennek a küzdelemnek a pozitív kimenetele állította helyre /állította vissza/ az Atyával való egységét. Eszerint viszont előtte megszakadt az Atyával való egysége, hiszen eggyé lenni csak akkor lehet, ha előtte nem volt egység.

Akik az új krisztológiát képviselik, ezen a területen már olyan messze merészeltek elmenni a kijelentéseikben, hogy az már az én értékrendemben istenkáromlásnak minősül. Pál apostol szavaival szeretnék visszatartani mindenkit ettől a vakmerő lépéstől, ettől a Krisztust lealjasító úttól. *„Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb büntetésre méltónak ítéltetik az, aki az Isten Fiát megtapodja, és a szövetségnek vérért, mellyel megszenteltetett, tisztátalannak tartja...”* (Zsid. 10,29.).

A fenti idézetek és a hozzá hasonló állítások Jézus Krisztus szentségét és tisztaságát a sárba tapossák, a bűntől megrontott ember színvonalára aljasítják le: *„a világ Megváltóját közönséges emberré fokozza le”* (TL 78,1.). Az Isten óvjon mindenkit ettől a veszélyes területtől, ahol tudva vagy tudatlanul, de Sátán eszközeivé válik mindenki, aki ilyet állít Isten Fiáról.

A következőkben az ihletett írások reflektorfényében szeretném megvizsgálni a fenti állításokat.

Azzal már korábban foglalkoztam, hogy Jézus emberi természetében voltak-e a bűn örökletes fertőzöttségéből adódó „szennyes dolgok”, vagy nem. Ott részletesen elemezve bizonyítottam, hogy nem volt. Egy ilyen állítás amúgy sem állja ki az Ige próbáját. Nagyon merész azonban ennek az elképzelésnek olyan módon való fokozása, hogy ezeket a „szennyes dolgokat” még meg is lovagolta Sátán Jézusban, vagyis rátelepedett, mint a saját tulajdonára, és így használta fel a küzdelemben. Jézus az evangéliumokban feljegyzett kijelentése által viszont tagadja az ilyen tanítás igazság voltát. Nem sokkal megáldoztatása előtt azt mondta: *„Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme: és énbennem nincsen semmije.”* (Jn. 14,30.). A Bizonyrágtétel is kiemelten megerősíti Jézusnak ezeket a szavait.

„Nem volt képes rávenni Őt az ellenség, hogy gondolatnyit is engedjen a kísértéseknek. Az emberi szívekben Sátán talál annyi helyet, hogy lábát megvethesse. Rejlik benne annyi bűnös kívánság, hogy annak révén a kísértés kifejthesse erejét. Krisztus azonban kijelentette: 'Jön a világ fejedelme és énbennem nincsen semmije'.” (EGW: R.a.H. 1887. XI. 8.)

Vannak, akik ezt a jézusi állítást úgy próbálják hatástalanítani, hogy egyszerűen átfogalmazzák a következőképpen;

„Jön a világ fejedelme, de énbennem nem tudott kifejleszteni semmit” (Egervári Oszkár: Zugligeti Konferencia 1986. jan.18-án, hangfelvételtől leírva)

Nyilvánvaló, hogy ez az Ige meghamisítását jelenti. Ennek ellenére következetesen így alkalmazták Jézusnak ezt a kijelentését. Úgy a Bizonyrágtétel, mint Jézus kijelentése világossá teszi, hogy Sátánnak semmije sem volt Jézusban. Az emberi szívekben talál Sátán annyi helyet, ahol lábát megvetheti, mert van olyan bűnös kívánság, ami Tőle van, és azt meglovagolhatja, felhasználhatja a kísértésekhez. Jézus azonban

kijelentette, hogy Benne nincs semmije, egy talpalatnyi helye sincs Sátánnak, egyetlen kívánság sem, amely Tőle származott volna, amin megvethetné lábát. Éppen ezért szó sincs arról, hogy Jézus valamilyen szennyes dolgok ellen küzdött volna magában. De az önzésből fakadó énnel kedvezés elleni küzdelemnek sem lehet nevezni Jézus lelki tusáját, mert akkor ez az Atyára is kivetíthető, hiszen kezdetben Ő is küzdött önmagával, hogy beleegyezzen-e Jézus áldozatvállalásába.

„Az angyal így szólt: 'Azt hiszed, hogy az Atya minden küzdelem nélkül adta oda szeretett Fiát? Nem! Nem! Maga a Menny Istene is küzdött, midőn határoznia kellett, hogy veszni hagyja-e a bűnös embert, vagy egyszülött Fiát adja-e halálra érettünk.'” (EGW: TL 113,2.)

A Gecsemáné-kerti küzdelemmel kapcsolatosan semmi olyan meghatározásra sem szabad gondolni, amely, még ha árnyaltan is, de egy belső bűnös fertőzöttséget sejtet. Az önzés jelenléte Jézusban, vagy bármilyen más szennyes dolgok, a bűn jelenlétét jelentenék Benne, de akkor nem lehetne a mi hibátlan és szeplőtelen húsvéti Bárányunk és Megváltónk.

Viszont arról sem beszélhetünk, hogy Jézusnak az Atya akaratától ellentétes akarata volt, és ezt kellett megtagadnia, hogy újra összhangba jusson az Atyával. Jézus a Gecsemánében azt mondta: *„Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te”* (Mt. 26,39.). Ahhoz, hogy megérthessük, vajon Jézus miért mondta ezt, szükséges megvizsgálni, hogy mi jelentette Jézus számára a küzdelmet, mitől gyötrődött vért verítékezve, mi volt az a pohár, aminek elmúlásáért imádkozott? Válaszom megértése érdekében szeretném felvázolni a Gecsemáné eseményeit a Jézus Élete című könyvünk idevonatkozó fejezetében található gondolatok alapján.

1. Az egész világ bűne Jézusra nehezedett ekkor, és emiatt szakadt meg az Atyával való kapcsolata.

„Egész életében Isten jelenlétének tudatában járt-kelt. Még az olyan emberekkel folytatott vitáiban is, kik Sátán befolyása alatt állottak, nyugodton elmondhatta: 'Aki küldött engem, én velem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek.' Most azonban látszólag teljesen elhagyta ez a vigasztaló tudat. A gonoszok közé lett számítva: Az egész emberiség bűneit kellett hordoznia. Őréa, a büntelenre helyezte Isten mindnyájunk bűnét. Olyan rettenetesnek érezte a bűn súlyát, olyan nehéz volt az áthágások terhe, melyet hordoznia kellett, hogy félelem szorongatta. Félt, hogy ez örökre elszakítja Atyja szeretetétől.” (EGW: VR 463,2. – JÉ. 590,2.)

„Amikor a Megváltó érezte, hogy megszakadt egysége mennyei Atyjával, emberi természete megrettent, félelem fogta el, hogy elveszti a sötétség hatalmai ellen felvett harcot.” (EGW: VR 464,4. – JÉ. 492,1.)

„Az emberek bűnei ólomsúllyal nehezedtek vállaira, Isten haragjának tudata, melyet a bűn okoz, a földre sújtotta... Félelmében a hideg földre kapaszkodott, mintha meg akarná akadályozni az Atyától való további elszakadást.” (EGW: VR 465,1-2. – JÉ. 593,f-1.)

2. Sátán egy utolsó, döntő küzdelmet folytatott a megváltás megghiúsítására.

„Ekkor a kísértő az utolsó nagy küzdelemre indult, melyre az Úr három éven át tartó tanítói működése alatt készült fel. Ennek a harcnak a kimenetelétől függött minden... Sátán azt tárta az Úr elé, hogy örökre elszakad Istentől, ha még továbbra is kezeskedik a bűnös világért... Furfangos gonoszsággal vázolta a helyzetet Jézus előtt. Azok az emberek, akik felülmúlják az átlagot, akik látszólag fölötte állnak embertársaiknak világi és lelki dolgokban, elvetettek Téged. Halálokat határozták el. Az ígélet népe visszautasít Téged, az alapot, a központot és minden jövőndőlés pecsétjét, melyet mint kiválasztott nép nyert. Saját

tanítványaid egyike, ki naponta közvetlen közeledben tartózkodik, és hallgatja tanításaidat, aki legbuzgóbb és legserényebb munkatársad volt, rútol el fog árulni. Leghívebb követőid egyike meg fog tagadni. Igen, mindnyájan el fognak hagyni! Erre a gondolatra Krisztus egész lénye megremegett. Rettenetesen gyötörte, hogy azok, akiket meg akart menteni, akiket annyira szeretett, szintén hozzájárulnak Sátán terveihez.” (EGW: VR 465,1-2. – JÉ. 593,f-1.)

„Krisztus még e percben is visszautasíthatta volna a bűnös emberiségnek szánt kelyhet. Még nem volt késő! Jézus még mindig letörölhette volna forró homlokáról a véres verítéket, és még mindig pusztulni hagyhatta volna az embert istentelenségében. Még mindig mondhatta volna, viselje a törvényszegő a bűnének következményét; én pedig visszamegyek az én Atyámhoz.” (EGW: VR 467-468. – JÉ. 496,1.)

„Nagy volt a kísértése, hogy veszni hagyja az emberiséget; viselje hát bűneinek következményeit, – Ő pedig ártatlanul áll Isten elé.” (EGW: VR 466,f. – JÉ. 593,2.)

3. Jézus küzdelme a megváltásunkért hozott ár mérlegelése volt.

„Íme lássátok Őt, hogyan mérlegeli az árat, amelyet fizetnie kell az emberi lélekért! Félelmében a hideg földre kapaszkodik, mintha meg akarná akadályozni az Atyától való további elszakadást. Észre sem vette, hogy az éjszaka fagyos harmata hullott rá. Halvány ajkairól gyötrelmes kiáltás hangzott fel; 'Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár'. Azonban most is hozzátette: 'Mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te.'” (EGW: VR 465,2. – JÉ. 593,1.)

„Lelki szemei előtt még egyszer elvonult az emberiség történelme, látta a bűnös sorsát, ha magára hagyná; az ember tehetetlenségét, a bűn hatalmát. Elébe tárult az elítélt világ nyomorúsága és jajszava. Szemlélte fenyegető végzetét és döntött. Megmenti az embert bármilyen áron is. Elfogadja

a vérkeresztséget, hogy veszendő emberek örök életet nyerjenek... Nem akar kibújni feladata alól. Megszerzi a vétkes ember részére az engesztelődés lehetőségét. Imája, fohásza csupa odaadás: 'Atyám, legyen meg a te akaratod'. Elhatározása után, halottként bukkott a földre.” (EGW: VR 468,1-2. – JÉ. 596,2-3.)

4. Jézus nem egyedül szenvedett a Gecsemánében, hanem az Atya együtt szenvedett Fiával, noha Jézus nem láthatta Őt.

„Az Atya együtt szenvedett szeretett Fiával. Angyalok szemlélték gyötrelmeit. Látták Urukát a sátáni hatalmak légiói közepette: lényére titokzatos rémület nehezedett. A mennyben mélységes csend uralkodott. Hárfa és ének elhallgatott. Ha halandó ember láthatta volna az angyalok ámulatát, amint szomorúan szemlélték az Atya fájdalmát, mert kénytelen volt elvonni egyszülött Fiától a fény, szeretet és dicsőség sugarait, akkor jobban meg tudná érteni, milyen gyűlöletes a bűn Isten előtt.” (EGW: VR 468,3. – JÉ. 597,1-2.)

Ilyen áttekintés után most gondoljuk át újra az alapproblémát. Azt vetettem fel kérdésként, hogy mi jelentette Jézus számára a küzdelmet, mitől gyöttrődött vért verítékezve, és mi volt az a pohár, aminek elmúlásáért imádkozott? A válaszadás előtt még annyit szeretnék elmondani, hogy az egész küzdelemben, ami a Gecsemánében történt, nem találunk egyetlen olyan mozzanatot sem, amely a leghalványabban is arra engedne következtetni, hogy Jézus a saját bűnre hajló indulataival, vagy az ének kedvezés önző kívánságával küzdött volna.

Ilyen elgondolásokat csak erőszakos módon lehet belemagyarázni a Gecsemáné eseményébe. Ehhez azonban vállalni kell az Ige-meghamisítás vádjának a kockázatát. Jézus szenvedését és küzdelmét több dolog együttállása okozta.

Egyik oldalról:

- Szent, tiszta természete irtózott és iszonyodott a ránehezedő bűntehertől.

- Vágyakozott az Atyával való egységének megmaradásáért, az Atya közelségéért, aminek viszont meg kell szakadni, ha Jézus továbbra is kész bűnné lenni értünk.
- Sátán sugallatára úgy érezte, hogy teljesen értelmetlen az áldozatvállalása, hiszen a hozzá legközelebb állók sem törődnek vele, nyugodtan alszanak, pedig kérte őket, hogy imádkozzanak Vele együtt.
- Tudja, hogy most még visszaléphet erről az útról, most még ártatlanul állhat az Atya elé, a közömbös emberiséget pedig itt hagyhatja a sorsára.

Másik oldalról:

- Lelki szemei előtt elvonult az emberiség történelme, látta a bűnös emberek sorsát, ha magukra hagyná őket.
- Látta a bűn hatalmát, és az ember tehetetlenségét.
- Elébe tárult az elítélt világ nyomorúsága, jajsza.
- Az emberi család iránti szeretete újra felbuzdult Benne.
- Nem akart kitérni a már korábban vállalt feladat végrehajtása alól sem.

Ezeknek a körülményeknek az együttes hatása alatt kellett döntenie, saját szabad akaratából vállalnia az ember helyett a bűn büntetését, a kárhozat halálát. Hatalmas küzdelem dúlt a lelkében. Az összes lehetőség szem előtt tartásával könyörög az Atyához: *„Ha lehetséges, múltjék el tőlem ez a pohár”*.

De milyen pohár múltjék el? Arra gondolt talán, hogy ne kelljen meghalnia, hogy megmeneküljön az áldozathozataltól, mert fél tőle, és vissza szeretne térni az Atyához? Nem! Ilyen döntést Ő maga is hozhatott volna bármely pillanatban az Atya megkérdezése nélkül is, és végre is hajthatta volna azt. Az Ő akarata a ránehezedő terhek nyomása alatt csak az volt, hogy amennyiben lehetséges valamilyen másik út, egy másik mód az ember megváltására, amely nem igényli az Atya és a közte lévő

egység megszakadását, egy olyan lehetőség, amelynek vállalása alatt nem kell az Atyának Őt elhagynia. Miközben könyörög ezen pohár elmúlásáért, egyre jobban érzi, hogy a ránehezedett bűnök miatt az Atyával való kapcsolata mindig jobban megszakad. *„Félelmében a hideg földbe kapaszkodik, mintha meg akarná akadályozni az Atyától való további elszakadást”.*

Azonban Az, aki a „Szeretet”, a veszedelemben lévő emberért kész volt még ezt az áldozatot is meghozni. Nem keres már más megoldást, kész vállalni az egyetlen lehetséges utat az ember megmentéséért, *„bármilyen áron is”.* *„Atyám, legyen meg a te akaratod!”* Mintha ezt mondaná: Legyen meg a te akaratod, mert ez az én akaratom is. Hiszen én kértelek erre egykor a *„Békesség tanácsában”* (Zak. 6,13.), én kértelek, hogy engedd vállalnom az ember helyett a bűn büntetését, a kezemben formált ember megszabadítását. Most, amikor emberé lettem, kész vagyok arra, hogy az együtt lefektetett tervet, mint a Te akaratodat kijelentsd nekem, és én eszerint cselekszem, mert a Te akaratod teljesítése öröm és boldogság nekem. *„Hogy teljesítsem a Te akaratodat, ezt kedvelem én Istenem.”* (Zsolt. 40,9.).

„Krisztus annyira megüresítette önmagát, hogy Önmaga számára nem készített terveket. Elfogadta Istennek tervét Önmaga számára, és az Atya napról-napra feltárta Előtte terveit.” (EGW: VR. hiányzó fejezetek 24,f. – JÉ. 166,1.)

„Szavai; 'Nem jött még el az én órám, arra a tényre utaltak, hogy itt e földön Krisztusnak minden tette összhangban állott azzal a tervvel, mely örök időknek előtte fennállott, és annak beteljesedése volt... Midőn az emberek között járt, lépésről-lépésre Atyja akarata vezette. Nem vonakodott, hogy a kijelölt időpontban cselekedjen: azonban engedelmesen várt, míg ideje elérkezett.” (EGW: VR 111-112. – JÉ. 114,3.)

Rettenetes dolog azt állítani, hogy Jézus valamilyen Benne lévő szennyes dolgok ellen küzdött, és emiatt szakadt meg az Atyával való akarati egysége, és csak akkor állt helyre újból,

amikor le bírta győzni magában a saját bűnös hajlamaiból, indulataiból fakadó akarátát.

„A Magasságos szent Fiának nem saját bűneit vagy bajait kellett hordoznia. Mások bűneit hordozta, mert minden vétkeink Őreá lettek vetve... Az egész világnak egy ember szívében egyesített fájdalommal volt az, amely Jézus ajkaira a következő szavakat adta: 'Szomorú az én lelkem'.” (EGW: Krisztus szenvedései 12-13.)

Amikor a Biblia és a Bizonyoságtétel a leghatározottabban állítja, hogy Jézus nem szűnt meg egy-lenni az Atyával, akkor vakmerőség egyes igeversekből vagy bizonyoságtételi idézetekből olyan következtetést levonni, mintha Jézusnak más akarata lett volna, mint az Atyának, és ez a más akarat a benne lévő szennyes dolgok, bűnös hajlamok megnyilatkozásaként élt volna benne. Ilyen állapotban Jézus nem is lett volna alkalmas arra, hogy az Istent kinyilatkoztassa, hogy az Isten és az ember között megszakadt kapcsolatot helyreállítsa. Egy ember, akinek lényében ott van a bűn, nem képes az Istent hűen képviselni és bemutatni! Az emberekben már születésüktől fogva ott van a bűn, a belső lényükben, ezért nem lehet személyes kapcsolatuk az Istennel. Az Istenség egyik személye tehát azért lett emberré, hogy ez a megromlott kapcsolat Benne és Általa helyreálljon. Ez azonban csak úgy volt lehetséges, hogy *„a bűn testének hasonlatosságát”* vette magára, de bűn nélkül. Így egyrészt meg tudta közelíteni az embert, másrészt pedig be tudta mutatni Istent az ember előtt.

„Ádám bukása óta Isten és az ember között a személyes kapcsolat megszakadt. Az érintkezést Krisztus tartotta fenn, és amikor Jézus 'a bűn testének hasonlatosságában' eljött, az Atya ismét személyesen szólott. Hajdan Krisztus által beszélt az emberekkel, most Krisztusban érintkezik velünk. Sátán arra számított, hogy Isten annyira irtózik a gonosztól, hogy örökös lesz a szakadás a menny és a föld között. Ez a reménye nem teljesedett, mert nyilvánvalóvá vált, hogy Jézus

Krisztus, mint közbenjáró által, Isten és az emberek között helyreállt az összeköttetés.” (EGW: VR 82-84. – JÉ. 87-88.)

Az az egység, amely Jézus és az Atya között volt, teljesen ki-zárja a bűn jelenlétét Jézusban, nemcsak a cselekedeteiből, hanem a természetéből is. Ő Istennel egy volt tisztaságban és szentségben. Nemcsak alkalmanként, hanem állandóan. Csak ilyen állapotban hozhatott váltságot az emberért. Egész földi életét ez az egység jellemezte. Ez sugárzott beszédéből: *„Soha ember úgy nem szólt, mint ez az ember”* (Jn. 7,46.). *„Mert úgy tanítja őket, mint akinek hatalma van”* (Mt. 7,29.). Ezt az egységet fejezte ki tekintete, az emberekhez való viszonyulása, és minden cselekedete. *„Aki engem látott, látta az Atyát”* (Jn. 14,9.).

Végül néhány bizonyrágtételi idézettel szeretném zárni ezt a gondolatkört, amelyből kitűnik, hogy Jézus nemcsak alkalmanként, hanem földi életének minden pillanatában egy volt az Atyával tisztaságban és szentségben. Éppen ezért, ki kell mondani, hogy minden olyan tanítás, amely azt próbálja állítani, hogy Jézus egész földi élete alatt a belsejében lévő bűnös hajlamok ellen küzdött, és az Atyával ellentétes akarata ellen, ez nem Istentől származó igazság, hanem attól ered, aki Jézust *„a közönséges ember színvonalára akarja leszállítani”* (EGW: TL. 78,1.)

„Az egész örökkévalóságban egy volt Krisztus az Atyával: és amikor emberi természetet vett fel magára, Istennel még mindig egy volt.” (EGW: 1SM. 228. old.)

„A zsidók még soha nem hallottak ilyen szavakat elhangzani, és meggyőző erő hatotta át őket. Úgy tűnt nekik, hogy az istenség sugárzott Jézus emberi természetéből, amikor kijelentette, ‘Én és az Atya egy vagyunk’. Krisztus szavai mélységes értelemmel teljesek voltak, amikor fenntartotta, hogy Atyja és Ő egyek, lényegük és jellemvonásaik tekintetében.” (EGW: Idők Jelei 1893. XI.)

„Krisztus a bűnös ember kinézetét vette fel. Isteni természetét emberi természetbe burkolta be. Ő azonban szent volt, mint ahogy Isten szent, Ő volt a bűn hordozója, akinek nem volt szüksége engesztelésre... Egy volt Istennel tisztaságban és szentségben, így volt képes a világ bűneiért váltságot hozni.” (EGW: Ifj. Nev. 1899. IX. 21.)

„Jézus csodálkozott Filep nehéz felfogásán: fájdalmasan érintette és megkérdezte tőle? 'Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismertél meg engem Filep?' Lehetséges, hogy nem tudod felismerni az Atyát a cselekedeteimben? Nem hiszed, hogy az Atya küldött veletek bizonyosságul? 'Mi módon mondod azért te; Mutasd meg nekünk az Atyát?' 'Aki engem látott, látta az Atyát', Krisztus Istensége nem szűnt meg akkor, amikor emberré lett. Noha megalázta magát, mert emberi alakot vett fel, de Istensége még mindig a tulajdona volt; csakis egyedül Ő tudta az embernek bemutatni az Atyát. A tanítványoknak kiváltságuk volt, hogy három évig szemlélhették a menny ezen kinyilatkoztatását.

'Higgyetek nékem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van: ha pedig nem, magukért a cselekedetekért higgyetek nekem'. Hitük biztos alapjai lehettek azok a bizonyosságok, amelyeket Krisztus cselekedetei nyújtottak. Olyan cselekedetek voltak ezek, amelyeket ember sohasem végezhetett vagy végezhet magától. Krisztus cselekedetei bizonyosságai voltak Istenségének, általa az Atya nyilatkozott meg.” (EGW: VR 443,2-3. – JÉ. 570-571.)